

Ουκρανία: Δεν υπάρχει “εμείς”

από το FB του AC¹

Εκείνοι που καλωσορίζουν τις οικονομικές κυρώσεις που επιβλήθηκαν στη Ρωσία, αξίζει ίσως να θυμηθούν ότι ο πληθωρισμός και η ύφεση, αν μπορέσουν τελικά να “αυξήσουν τη λαϊκή δυσανεμία” και να αποδυναμώσουν την τωρινή εξουσία, έχουν σαν πρώτη συνέπεια να ακριβήνουν και άρα να μειώσουν αυτό που μπαίνει στο περίφημο “καλάθι της νοικοκυράς”, και αυτό πρωτίστως για όλους εκείνους που η πρώτη τους έγνοια δεν είναι να σώσουν τις αποταμιεύσεις τους αλλά να έχουν να φάνε κάθε μέρα, είτε είναι Ουκρανοί είτε Ρώσοι. Και από τους οποίους περιμένουμε, επιπλέον, να βγουν στους δρόμους και να καθαρίσουν την πολιτική, ξεκινώντας έτσι μεγάλες μέρες για τους καλούς “λαούς”.

Ο οικονομικός πόλεμος σκοτώνει επίσης, λίγο πιο αργά από τις βόμβες αλλά με την ίδια βεβαιότητα. Η οικονομία, παρεμπιπτόντως, σε αντίθεση με τα τανκς, δεν χρειάζεται καν έναν πόλεμο για να σκοτώσει, αυτό είναι κάτι που αξίζει να θυμόμαστε.

Αν είναι έτσι, συμφωνήστε τουλάχιστον να πείτε “Όχι στον πόλεμο”, αλλά, τότε, σε όλους τους πολέμους, και να είστε πρωτίστως με όλους εκείνους που πρώτα και κύρια υποφέρουν από τους πολέμους, σε κάθε πλευρά των συνόρων. Και αν, τελικά, πρέπει να πάρουμε τα όπλα, να μην τα πάρουμε ποτέ στο όνομα μιας σημαίας.

Αλλά δεν βλέπω με ποιο τρόπο θα μπορούσαμε να έχουμε, ως προλετάριοι, ή ας πούμε ως υποτελείς του κεφαλαίου, και/ή *a fortiori* ως κομμουνιστές, το καθήκον να διαλέξουμε μια “ικανοποιητική εναλλακτική” σε αυτήν τη μάχη ανάμεσα στην ευρωπαϊκή ζώνη συσσώρευσης, τους τελωνειακούς της κανόνες και τις εμπορικές της συμφωνίες, υπό τη γαλλο-γερμανική κυριαρχία, και την ευρασιατική ζώνη συσσώρευσης, υπό τη ρωσική κυριαρχία.

Δεν υπάρχει “αντεξουσία” στο επίπεδο του κράτους, μόνο εξουσία, εκτός αν πιστεύουμε ότι η αστυνομία υπάρχει για να μας προστατεύει, η λογική είναι η ίδια. Είναι οι δουλειές τους, οι βόμβες τους, το κεφάλαιό τους, τους “τρώμε στη μούρη”, με τη μορφή βομβών ή κυρώσεων, Ουκρανοί και Ρώσοι προλετάριοι τώρα, και αύριο (ελάτε τώρα, σήμερα), αν η τιμή του φυσικού αερίου εκτοξευθεί και πάλι, όπως και οι τιμές των βασικών τροφίμων, Γάλλοι, Γερμανοί προλετάριοι κοκ. Μας γεμίζουν αυτή τη στιγμή 24 ώρες την ημέρα με γεωπολιτικά προβλήματα που δεν είναι δικά μας, και αυτό ακριβώς είναι ο εθνικισμός, και αυτός είναι ο λόγος για εθνικισμό και προπαγάνδα σε όλους τους πολέμους: να μας κάνουν να πιστεύουμε ότι είμαστε από την μεριά των χειριστών². Το πρόβλημα των Ουκρανών προλετάρων δεν είναι η Ρωσία και η ρωσική επιθετικότητα αλλά η δική τους κυβέρνηση και αστική τάξη, και το γεγονός ότι είναι εγκλωβισμένοι στο επίκεντρο ενός οικονομικού πολέμου για να μάθουν ποιος και με ποιον τρόπο θα τους εκμεταλλεύεται, οποιαδήποτε άλλη λογική δεν οδηγεί παρά στη δικαιολόγηση του εθνικισμού και όλων των καπιταλιστικών πολέμων.

Το ερώτημα δεν είναι “τι να κάνουμε μπροστά στη ρωσική επιθετικότητα”, δεν χρειάζεται να απαντήσουμε αυτό το ερώτημα γιατί δεν μας τίθεται, μας επιβάλλεται από τους Ρώσους, την Ευρώπη, από το ουκρανικό κράτος, δηλαδή με άλλα λόγια, τελικά από το κεφάλαιο. Δεν υπάρχει “εμείς”. Οι απαντήσεις δεν ανήκουν σε μας, όχι περισσότερο από τις ερωτήσεις που υπάρχουν από τη στιγμή που θα μπούμε σε αυτή τη λογική. Θα πρέπει να βρούμε τις δικές μας ερωτήσεις πριν κατακλυστούμε από αυτές των άλλων, και αυτό είναι πραγματικά επείγον. Δεν το έχουμε κερδίσει, απ’ ό,τι φαίνεται.

¹ Στμ. Μεταφρασμένο από εδώ: <http://dndf.org/?cat=7>.

² Στμ. Στο πρωτότυπο: “*si on était du côté du manche*”.